

[Indenrigsministeren.]

ligt her — og det er fornuftigt, og det er rigtigt — idet de i øvrigt anfører, at en Bygningsskat kan være berettiget, naar den har Karakter af en Næringssskat:

„Det er dog ingenlunde i alle Kommuner, at Bygningsskylden vil være lige nødvendig, og det maa derfor anses for bedst, at det indenfor den fastsatte Maksimumsgrænse overlades til Kommunerne frit at afgøre, i hvilken Grad de vil udnytte Bygningsskylden som kommunal Indtægtskilde.“

Jeg tror, at man vil indrømme mig, at jeg har haft al mulig Grund til at vente Forstaaelse hos Venstrepartiet for det Lovforslag, jeg har forelagt; og jeg maa sige, at efter den Ordførertale, det ærede Medlem Hr. Pinholt holdt her i Gaar, kunde jeg egentlig godt forstaa, at det forlegne Smil, som det ærede Medlem har, naar han skal gøre et Skridt bort fra tidligere demokratiske Synspunkter i Jordspørgsmaalet, kom frem ogsaa i Gaar. Det ærede Medlem har jo virkelig en Gang haft en god og ærlig Villie paa dette Omraade; men ak, det er saa svært at holde Ryggen rank, naar man tøner imod stærkere Villier hos andre. Jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem Hr. Pinholt var betydelig gladere, da han i sin Tid affattede det Forslag, jeg her har gjort Rede for, end da han i Gaar skulde gaa imod dette Forslags Tankegang. Hvis det kunde tænkes, at de ærede Medlemmer, d'Hr. Pinstrup og Pinholt, vilde vedstaa deres principielle Synspunkter i Landbokommis-sionens Betænkning, saa betænker jeg mig ikke paa at sige, at der vilde være stor Mulighed for, at vi meget hurtigt vilde kunne opnaa et Resultat i Forhandlingen mellem Venstre, de nuværende Regeringspartier og Regeringen.

Det ærede Medlem Hr. Duborg vil altsaa se, at det er meget muligt, ogsaa som Venstremand, at finde Argumenter for Kommunernes Frihed paa Skatteomraadet. Og det er jo ikke saaledes, som det ærede Medlem sagde i Gaar, at en saadan Frihed staar i nogen som helst Forbindelse med at gøre Kommunerne til lovgivende paa dette Omraade. I det hele taget forstaaer jeg ikke den Frygt, der findes hos Venstre, for at give friere Bestemmelsesret for de kommunale Samfund. Er den centraliserede Stat da virkelig saa attraaværdig? Mon ikke meget vilde forme sig naturligere, hvis man overlod Bestemmelsen om mange Ting i Samfundslivet til de mindre Samfund, som Kommunerne er?

Det ærede Medlem Hr. Duborg gentog

ustandselig overfor Adgangen til at variere Ejendomsskatterne: Systemet er umuligt. Men det ærede Medlem kom aldrig ind paa en Begrundelse af, hvorfor det var umuligt. Det ærede Medlem anførte Eksempler fra Udlandet paa, hvorledes man søgte at naa til helt faste Ejendomsskatter. Hvorfor har det ærede Medlem kun sit Blik rettet mod Syd? Hvorfor ikke se mod Vest, til England og de engelsktalende Lande, hvor det modsatte er Tilfældet, hvor man hidtil har haft og ønsker at bevare en vis Variation, endda meget, meget større end her i Landet, med Hensyn til Ejendomsbeskatningen?

Maa jeg her sige, at det synes, som om Argumentationen paa dette Omraade fra det konservative Folkepartis og Venstres Side altid, naar de f. Eks. argumenterer ogsaa med, at Ejendomsbeskatningen skal ligge helt fast, gaar ud fra den Tankegang, at Ejendomsretten til fast Ejendom er langt mere urørlig, noget næsten helligt, i Sammenligning med Ejendomsretten til andre Ting i Samfundet. Nu skal jeg ikke paa nogen Maade benægte, at med Henblik paa fast Ejendom gælder visse økonomiske Love, som ikke gælder med Hensyn til Ejendomsret over andre Ting. Men man kan ikke ud fra Ejendomsretsbegrebet paa nogen Maade sige, at en fast Ejendom i det enkelte Tilfælde er mere Ejendom end f. Eks. en Mands Indtægt og Formue. For at forstaa hele Tankegangen er det lærerigt at se, hvorledes det konservative Folkeparti aldrig er betænkelig ved, f. Eks. gennem indirekte Afgifter, at suge Andenmands Ejendom op af hans Lomme; men hvis man nærmer sig den Ejendom, der har Karakter af fast Ejendom, ja saa kommer der noget helligt og urørligt over det, medens man aldeles ikke føler noget Samvittighedsnag, naar det drejer sig om Ejendom af anden Karakter.

Nej, jeg tror, man maa se paa dette Forhold saadan, at hidtil har gennem Aarhundreder Ejendomsskatten været varierende, kunnet være varierende, og det vil den sikkert ogsaa blive ved at være her i Landet. Men jeg føjer til, at det hindrer ikke, at man, naar man staar overfor et Spørgsmaal om Forandring i Ejendomsskatten, altid fra Lovgivningsmagtens Side har Pligt til at være varsom. Jeg er ikke Tilhænger af de øjeblikkelige og voldsomme Forandringer af Ejendomsbeskatningen; jeg er Tilhænger af, at der finder en gradvis Udvikling Sted fra daarligere til rigtigere Ejendomsbeskatningsformer.

Maa jeg endnu i denne Forbindelse sige til det ærede Medlem Hr. Fibiger, at han